

Kategorie od 15 let

3. místo Barbora Krejsová – Zklamat

„Zuz, kolik lidí máme?“ začíná mít vážné obavy, jestli to nepřezene. „Počkej, počítám. Padesát jedna!“ oznámí a chlácholivým pohledem manžela pohladí. „Co je, Hynku, zdá se ti to hodně? Neboj se, vejdemo se tam v pohodě.“ „No já ti nevím, je to už o pár lidí víc, než jsme měli kdysi na svatbě, pamatuješ?“ „Můžeme to zrušit, ještě je čas. Ale řekni rovnou, ať neinvestuji do plánování další čas. Víš, říkala jsem si, kdy už si uděláme tak velkou oslavu, když ne na naše společné kulaté narozeniny. Na nejbližší jubileum už možná na to ani nebudeme mít energii. Uvidíme známé, které jsme delší dobu neviděli.“

Hynek se zamyslí. Pokud jsme je pár let neviděli, tak to má dobrý důvod. Pokud jsme si cíleně neudělali čas se setkat nebo si ho na náš popud neudělali oni, co jsou to za přátele? Proč mám s nimi trávit narozeniny? „Vidím, že ti na oslavě záleží. I já budu rád, když si uděláme pěkný den. Ale nebylo by jednodušší a příjemnější sejít se jen v kruhu nejbližších osob? My, děti s partnery, dobří kamarádi, prostě naše parta.“ Zuzana na chvíli opět odtrhne oči od nabídky cateringu ve vybrané restauraci: „Jasně, že by to šlo a bylo by to jednodušší na přípravu. Ale říkám si, v úzkém kruhu slavíme každý rok. Mám pocit, že na tuto oslavu budeme později rádi vzpomínat.“ Tuším, má pravdu.

Dny v kalendáři ubíhaly a Hynek se rozhodl, že se narozeninovou party nebude příliš zatěžovat. Zuzana měla z příprav radost, po dlouhé době měla pod palcem nějakou akci. Bylo vidět, jak se těší, že se bude na chvíli pozornost točit i kolem ní. Léta se soustředila hlavně na to, aby se dobře cítily děti, to ony byly středobodem vesmíru.

„Těžko mi padne připomínat si, že už jsme se dožili tak vysokých čísel, Zuz,“ svěří se jednou večer v posteli Hynek. Je si jistý, že manželka nespí, ještě před chvílí se přehazovala z boku na záda. „A není ještě těžší si to nepřipomínat? Není horší jen tak nechat uplynout dny, aniž bychom některý z nich vypíchl jako výjimečný? Víím, že jedinečných dní jsme spolu měli hodně, tak proč se na ně dívat jako na tíhu, kterou neseme? Proč se nezastavit na vysokém kopci, nasednout si pod strom do trávy a nepodívat se na klikatou cestu vedoucí do údolí – páni, celou tu trasu jsme prošli spolu!“ „Dobrou noc, Zuz,“ pohnutě zašeptá a pod peřinou se svýma bosýma nohama dotkne jejích nohou. I po tolika letech mě umí svými slovy dojmout.

„Děkuji, to je milé!“ Hynek ani neví, kolikrát dnes už někomu poděkoval. Začíná mu být z toho divně. „Tati, jsi v pohodě? Teď přijde na řadu dort!“ projde kolem něj nejmladší dcera. „Dal mi zabrat! Ale je bez přidaného cukru, neboj, sladila

jsem jen ovocem!“ nečeká na odpověď a odebere se dohlídnout, aby její výrobek obsluha bezpečně přenesla na stůl. Za chvíli už stojí manželé u dortu a ruku v ruce poslouchají zvláštní kakofonii narozeninové písničky. Někteří gratulanti zpívají hodně štěstí, zdraví, nejstarší zkoušejí živio, živio, slovenská část rodiny veľa šťastia, zdravia a ostatní pro změnu happy birthday, to you! Snaží se nesmát. Podívá se na ženu a vidí, že i ona má ohníčky v očích a ve tvářích dolíčky. Tak i letos spolu zaženeme zlé duchy a narozeninové přání pošleme do nebes, honí se mu hlavou, když sfoukávají svíčky.

Následuje obligátní focení. Ochotný číšník si lehne na zem, aby celou skupinu zvládl zvěčnit pohromadě. Ujde pár hodin a čeká je další občerstvení. Je mi tu najednou těžko, kdo ví, jestli je to z jídla, pomyslí si. Narozeniny jsou vlastně šíleně náročná věc. Jako bych stál někde na vrcholu spirály a díval se do hloubky na všechny ty dny, na všechna předchozí léta, na předchozí narozeniny, až úplně na dno studny, na den svého narození. Potřebuji jít na vzduch. „Tati, budeme za chvíli promítat vzpomínkový film, který jsme připravili z fotek,“ zašeptá nejstarší syn, když prochází kolem. Určitě jim to dalo práci, těm třem kolibříkům, kteří už vylétli z hnízda. Snad nebude vadit, když se na jejich výtvar podívám později.

Hynek si na toaletě umyje tvář studenou vodou. Kape mu z vousů, ale osvěžení nutně potřeboval. Jakoby nic se vytratí z restaurace, dveře se za ním zaklapnou s hlasitým cvaknutím. Nasedne do auta a odveze se domů. Rychle se převleče a vypne zvonění na mobilu. Nebude to dlouho trvat a začnou mě shánět. Vyjde do zahrady, vyhrne si rukávy a začne pracovat. Okopává, seká, provzdušní kompost. Na čele a spáncích se mu tvoří drobné perličky potu. „Proč si nedáš klobouk, když tak svítí?“ Zuzana mu podává starý slamák, který kdysi koupili na dovolené v Americe. Ještě má na sobě slavnostní žluté šaty a zahrada se s jejím příchodem rozzářila, jako by vyšlo druhé slunce.

„Zuz, nejsi našťvaná?“ sedne si na lavičku, nasadí si klobouk a rukou naznačí, ať si přisedne. „Nejsem. Ale mohls říct, že odcházíš, byla bych vyrazila taky. Takhle jsem si musela vzít taxi. A nedělej si starosti, hosté se dobře baví i bez nás,“ dodá s dolíčky ve tvářích. „Víš, že i na mě to nakonec dnes dolehlo? Náročné narozeniny! Děti promítaly ten vzpomínkový film. Celý náš společný život zkoncentrovaný do několika minut. Bylo to hezké i smutné, plakala jsem jako na vlastním pohřbu.“ Je fajn takhle sedět na slunci. Báł jsem se, že bude zklamaná a plná výčitek. „Ulevilo se mi, že ses neurazila. Ale nějak jsem tam nemohl vydržet. Jako bych potřeboval zklamat všechny ostatní, jen abych dnes nezklamal sebe.“ Zuzana se o Hynka opře a schoulí se mu v náruči jako kdysi. Ještě není konec.